

Nr 136.

Av herr **Jonsson** i Skedsbygd **m. fl.**, *angående ändrade grunder för den statliga beskattningen i syfte att sänka skattetrycket.*

I 1949 års skatteutredningsbetänkande föreslår kommittén en sänkning av den nu utgående statliga inkomstkatten enligt en av kommittén enhälligt antagen skatteskala.

I direktiven till denna kommitté uttalade finansministern bland annat att möjligheterna att i nuvarande läge åstadkomma en önskvärd skattesänkning borde prövas. Det är efter att ha utfört denna ingående prövning som kommittén kommit till ett enhälligt beslut, vilket givetvis måste anses innebära att kommittén anser en sådan sänkning inte bara önskvärd utan möjlig att genomföra.

Genom den penningvärdesförsämring som inträtt sedan den nu gällande skatteskalen infördes har skattetrycket ökat avsevärt. Kommittén har på sidan 66 i det avlämnade betänkandet utfört vissa beräkningar över det stegrade skattetryck, som blivit följderna av den pågående penningvärdesförsämringen. Härvid har man dels endast räknat med en sådan försämring utgörande 30 procent sedan år 1948, då nu gällande skatteskalor infördes, dels endast med en kommunalskatt och landstingsskatt av sammanlagt 10 kronor.

Sedan dessa siffror anfördes har emellertid penningvärdeförsämringen fortsatt. Därtill kommer att genom den beslutade ortsavdragsreformen kommunal- och landstingsskatterna stigit så avsevärt, att ifrågavarande beräkningar i dagens läge icke utgöra det verkliga måttet på den genom inflationen åstadkomna skattestegringen.

Vi tillåta oss emellertid påpeka, att enligt den av skatteutredningen redovisade tabellen skattetrycket under dessa år ökat med för olika inkomstgrupper ökad styrka. Särskilt är detta fallet i de lägre inkomstskikten, där skatten ökat i vissa fall upp till 40 procent. Medeltalet av ökningen i skattetrycket genom penningvärdeförsämringen torde i de lägre inkomstgrupperna enligt utredningen ligga omkring eller något över 20 procent.

Utredningen beräknar att ett genomförande av utredningens förslag skulle medföra en inkomstminskning till staten av omkring 265 miljoner kronor. Enligt finansministerns beräkningar skulle inkomstminskningen emellertid bli betydligt större. Oavsett hur stor denna inkomstminskning

blir, kommer densamma enligt vårt förmenande att i hög grad bli kompenserad genom de ökade skatter som komma att inflyta därigenom att den fortgående inflationen medfört krav på ökade löner och arbetsinkomster, vilket förhållande medför ökade skatteintäkter. Den kraftiga överbalansering av budgeten, som föreslås i statsverkspropositionen, torde även medge någon beskärning.

Det höga skattetrycket har medfört många icke önskvärda konsekvenser för det svenska folkhushållet. Sparandet har, dels genom de höga skatterna, dels genom det ständigt sjunkande penningvärdet icke nått den storleksordning som under andra förhållanden vore fallet.

Statens åtgärder för att åstadkomma sociala förmåner kunna icke helt ersätta den enskildes initiativ och ansvar för sig själv och de sina. Det är därför ytterst värdefullt att staten icke genom alltför högt skatteuttag berövar den enskilde möjligheterna att spara för framtiden, där inkomstförhållandena så medgiva.

Ytterligare skäl för att nu vidtaga en skattesänkning kunde anföras, men vi tillåta oss att hänvisa till ovan åberopade 1949 års skatteutrednings betänkande och hemställa,

att riksdagen måtte besluta att antaga det förslag till statlig inkomstskatt, som finnes angivet i nämnda utrednings betänkande, eller, om detta mot all förmodan icke skulle kunna nu genomföras, genom reducering av uttagningsprocenten eller andra liknande åtgärder återställa skattetrycket till den höjd detsamma erhöll vid genomförandet av 1948 års statsskattereform.

Stockholm den 23 januari 1952.

Arvid Jonsson
i Skedsbygd.

Harald Andersson
i Dunker.

J. H. Johansson
i Norrfors.
